

At blive fundet!

Forfatteren Franz Kafka skriver et sted "Den, der søger finder ikke! Den, der ikke søger bliver fundet". Umiddelbart kunne det godt lyde som et smart og lidt drillende ordspil. I en tid som vores forekommer det tilmed provokerende og nærmest anstødeligt. For det fineste og mest respekterede i dag er netop at være et søgende menneske. Afklarede holdninger og faste meninger betragtes som et tilbagesående træk og tillige begrænsende for såvel den personlige udvikling som omgangen med andre mennesker. Og det gælder uanset om der er tale om velovervejede og godt underbyggede holdninger eller en ubegrundet holden fast ved én gang vedtagne synspunkter.

Således lyder der også jævnlige stærke røster om, at kirken skal blive bedre til at komme søgende mennesker i møde. Det gøres gældende, at kirken, herunder i særdeleshed præsterne, skal tage folks mere eller mindre veldefinerede religiøse forestillinger alvorligt og hjælpe med at sætte ord på dem - for alt i verden dog uden at gøre en traditionel kristen forståelse gældende. Det gælder også indenfor folkekirkens egne rækker. Imødekommenheden hér udspringer imidlertid nok i et vist omfang af frygten for at skræmme nogen fra sig, så dyrebare og tiltrængte skattekroner går kirken forbi.

Mennesker på højde med tidsånden går således rundt og søger uden at vide, hvad de søger efter. Og man kan godt få det indtryk, at det værste, der kunne ske var, de engang fandt, hvad de søgte. At en bestandig og aldrig afsluttet søgen er målet i sig selv.

Meget Pudsigt i grunden: Kunne man mon forstille sig ekspedienten i en butik sige til en kunde: "Søger De noget?". "Ja". "Hvad for noget?". "Bare noget!". Nej vel! Ordvekslingen forekommer absurd, og sandsynligheden for, at kunden kom hjem med noget som helst af værdi i den situation ville formentlig være til at overskue.

Men det gælder åbenbart ikke, når det handler om holdninger til tilværelsen eller trosspørgsmål. Tværtimod betyder folk med alvorlige miner, at de skam tror, der er noget. Et eller andet ubestemmeligt noget. Der er sågar dem, der mener, de ligefrem gør Gud en tjeneste ved at fortælle, de tror på noget. Men hvilken mening giver det at tro på noget, man ikke har nogen forestilling om? Hvilken trøst og hjælp er der at hente i troen på et eller andet ikke definerbart noget? Er det i bund og grund ikke et underligt selvbedrag, at bygge tilværelsen på et noget, man ikke véd, hvad er og gå rundt hele livet og lede efter det? Eller er det måske snarere meget bekvemt?

For den, der søger, uden nogensinde at finde, slipper for at tage ansvar og handle! Det kan man først, når man er færdig med at søge og har fundet. Først da véd man, hvad "Fundet" indebærer og forpligter til. Sålænge der kun er tale om et ubestemmeligt noget, vi endnu ikke har fundet, bevarer vi tilsyneladende friheden og bindes ikke af vore afgørelser eller pådrager os ansvar for vore handlinger. Men det er kun tilsyneladende! Hensynet til vore medmennesker forpligter og stiller krav om handling. Vi slipper således heller ikke for at pådrage os ansvar og skyld uanset hvor meget vi forsøger at undslippe.

Kafka har ret i, at "Den, der søger finder ikke! Den, der venter at finde livets inderste mening og indhold i en endeløs søgen, finder ikke andet end sig selv og sine egne behov og ønsker. På samme måde gælder, at den Gud vi mennesker søger altid er en gud i vort eget spejlbillede. Og ingen af delene er der megen hjælp eller trøst at hente i. Men Kafka har heldigvis også ret i, at "Den, der ikke søger bliver fundet". Andres nød og behov for hjælp finder os og trænger sig på med krav om at blive imødekommet, uanset om vi kan li' det eller ej, og ligegyldigt, om vi ønsker at gøre noget ved det eller lader være. Ansvar kan vi derfor ikke lægge fra os. Og heller ikke kristelig set handler det om at søge, men derimod om, at vi er blevet fundet! At alle vi, der er kommet på afveje er blevet opsøgt og fundet, netop fordi vi ikke er i stand til selv at finde tilbage til det udgangspunkt og den vej Gud har lagt for os.

Kristendommen forkynder, at det aldrig er os, som finder Gud, men altid ham der finder os. Hvadenten vil så mener at befinde os på dydens smalle sti eller fortabelsens brede vej. Det er tilmed sådan, at Gud véd, de, der har forvildet sig længst ud på livets vildveje, er dem, der har aller mest brug for hjælp. De, der ikke har andre at kaste deres håb på end Gud, er dem, der har mest

behov for hans bistand. Derfor får også de løftet om, at han vil gøre alt for at finde dem og hente dem tilbage. Nok fordres det af os, at vi tjener Gud gennem barmhjertighed og kærlighed til vore medmennesker. Men Vorherre gjorde det klart, at hvert enkelt menneske har en helt enestående og umistelig værdi i hans øjne. At vi alle er omfattet af hans kærlighed og tilgivelse. Og at vi derfor trygt kan henvende os til ham, ligegyldigt, hvad vi måtte have bedrevet, og uanset hvordan det er gået os i livets spil. Det eneste, der tæller i den sammenhæng er, hvordan vi forholder os til ham. Om vi i lyset af hans ord erkender vor egen utilstrækkelighed og skyld. Og om vi tør forlade os på hans løfte om tilgivelse og evigt liv. For kun dérved løftes byrden fra vore skuldre. Og når det overhovedet giver nogen mening at tale om omvendelse i den forbindelse, så er det fordi, Gud, vender sig mod os. At vende om til ham, det formår vi nemlig ikke ved egen kraft.

I dåben vender Gud sig ned mod os og gør os til sine børn ved løftet om, at han vil være hos os alle dage indtil verdens ende. Vi kan dermed kan vide og stole på, at vi er fundet og elsket af ham, uanset hvordan vort liv så måtte forme sig, og hvad der end vil ske. I den vished og tro kan vi da trygt begive os ud i verden med besked om at gøre den samme kærlighed gældende i forhold til de mennesker, vi måtte møde på vor vej. For vi er allerede blevet fundet!

Finn

Ryneld